

Arrest

nr. 175 981 van 7 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 20 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 23 april 2015 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, met name in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als broer van F.S, die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Op 22 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, gezamenlijk aan de verzoekende partij ter kennis gebracht onder de vorm van een bijlage 20, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4,5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.04.2015: werd ingediend door:

Naam: M. M. F. M. [...]

Voornaam: X.

Nationaliteit: Egypte

Geboortedatum: 08.01.1985

Geboorteplaats: Q.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 23.04.2015 gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde dhr. F. S., geboren op 28.08.1982, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...),

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 4T/1, 2° van de wet van 15.12.1980: de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-foto's waarop betrokkene en derden te zien zijn; foto's waarop kinderen te zien zijn: er kan echter niet met zekerheid worden nagegaan wie deze derden/kinderen zijn. Bijgevolg kunnen deze foto's niet worden aanvaard als bewijs dat betrokkenen deel uitmaakten van hetzelfde gezin.

-aankoopbewijsjes van Bpost en Lidl supermarkt: deze ticketjes zijn naamloos en hebben geen enkele link met betrokkene, noch met de referentiepersoon en kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als bewijs dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon.

-omnipas van De Lijn (juni en augustus 2015); samenstelling gezin op 23.07.2015: deze documenten tonen enkel aan dat betrokkenen op hetzelfde adres woonachtig zijn, maar vormen geen bewijs dat betrokkene deel uitmaakten van hetzelfde gezin in het land van herkomst, noch dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon,

-loonfiches van de referentiepersoon waaruit blijkt dat deze in juni 2015 interimarbeid verrichtte via T. U. B [...].

-inschrijvingsbewijs bij de VDAB d.d. 30.04.2015 o.n.v. betrokkene; inburgeringscontract d.d. 02.06.2015;

inschrijvingsformulier Nederlandse les bij het GVO d.d. 18.06.2015: deze documenten vormen geen bewijs dat betrokkenen deel uitmaakten van hetzelfde gezin in het land van herkomst, noch dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Bovendien hebben zowel betrokkene als de referentiepersoon niet aangetoond niet ten laste te vallen van de Belgische overheden. Tevens wordt

niet afdoende aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Hét Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel T% §1{2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Voorts stelt de verzoekende partij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

2.1.1. De verwerende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten:

ENIG MIDDEL: Schending van art. 47/1 van de Vreemdelingenwet. Machtsoverschrijding.

Dat de bestreden beslissing genomen werd door mevrouw M. V., een attaché.

Dat art. 47/1 van de Vreemdelingenwet niet bepaalt wie er bevoegd is een beslissing te nemen over dergelijke aanvragen. Dat ook het hoofdstuk waarin art. 47/1 wordt vermeldt geen bepaling bevat omtrent de bevoegdheid om inzake dergelijke aanvragen een beslissingen te nemen.

Dat wel wordt gesteld dat de bepalingen van het voorgaand hoofdstuk van toepassing zouden zijn.

Dat evenwel deze voorgaande hoofdstukken eveneens geen bepaling bevatten omtrent de bevoegdheid van dergelijke aanvragen of zelfs aanvragen vermeld in dit hoofdstuk.

Dat ten overvloede ook het KB Vreemdelingen geen aanduiding geeft omtrent de bevoegdheid om een beslissing inzake art. 47/1 en tenslotte voor zover zulks zelfs juridisch mogelijk is, geeft het delegatiebesluit geen opgave van een mogelijke delegatiebevoegdheid inzake art. 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Dat in dergelijke gevallen enkel en alleen een beslissing kan genomen worden door de Minister zelf.

Dat een attaché onbevoegd is een beslissing te nemen in deze materie en de beslissing om deze reden dient te worden nietig verklaard.”

2.1.2. De bevoegdheid van de steller van de akte is een aangelegenheid die de openbare orde raakt en die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in elke stand van het geding zo nodig ambtshalve dient op te werpen en te onderzoeken (zie RvS 26 februari 2002, nr. 104.005; RvS 19 juni 2007, nr. 172.416 en RvS 20 juli 2012, nr. 220.348).

De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft een beslissing die het verblijfsrecht van de verzoekende partij in het Rijk bepaalt. Deze beslissing is dan ook een zaak van de minister, die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *c.q.* de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden weigeringsbeslissing werd getroffen door mevrouw M. V., attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken, in haar verklaarde hoedanigheid van gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. De vraag rijst dan ook of de betrokken ambtenaar, in de door haar aangegeven hoedanigheid, te dezen bevoegd is om de voorliggende weigeringsbeslissing te nemen.

Twee problemen stellen zich hierbij. Vooreerst dient te worden nagegaan of de wet erin voorziet dat de minister *c.q.* de staatssecretaris zijn bevoegdheid ter zake kan delegeren. Indien er een wettelijke bepaling voorhanden is die een delegatie van bevoegdheid voorziet, dient daarnaast tevens onderzocht te worden of de ambtenaar, die de beslissing heeft genomen, daartoe wel formeel was gemachtigd door de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris.

De bevoegdheid van om het even welk administratief orgaan moet rechtstreeks of onrechtstreeks haar oorsprong vinden hetzij in de Grondwet, hetzij in de wet. Onbevoegdheid doet zich dan ook voor als een administratief orgaan handelt wanneer het daartoe niet rechtstreeks of onrechtstreeks door de Grondwet

of door de wet is gemachtigd, of nog als het een gebied betreedt dat aan zijn bemoeiing niet is overgelaten. Samengevat kan worden gesteld dat een administratieve rechtshandeling pas wettig is wanneer zij van het wettelijk aangewezen orgaan uitgaat en dat er sprake is van onbevoegdheid wanneer aan deze vereiste niet is voldaan (A. WIRTGEN, *“Raad van State, I. afdeling administratie, 3. middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder”*, Brugge, die Keure, 2004, nr. 71).

De bevoegdheid die wettelijk aan een overheid is verleend, is geen recht waarover zij kan beschikken maar is een opdracht die haar werd opgelegd om door haar te worden vervuld. Deze overheid kan de aan haar wettelijk verleende bevoegdheid enkel delegeren indien dit haar uitdrukkelijk wordt toegestaan. Die delegatie moet in voorkomend geval nauwkeurig omschreven zijn en moet ondubbelzinnig blijken uit de regeling waarbij de delegatie geschiedt (cf. A. VRANCKX, *Plaatsvervangings- en delegatie van overheidsbevoegdheid*, RW, 1961-1962, 2383-2394; RvS 16 november 1999, nr. 83.494; RvS 3 maart 2008, nr. 180.340).

Voor een delegatie van bevoegdheden door een bepaalde overheid is in de eerste plaats vereist dat een zodanige delegatie is toegestaan door de regelgever die de betrokken bevoegdheid aan die overheid heeft opgedragen. Daarnaast is een delegatiebesluit vereist (RvS 27 maart 2014, nr. 226.914).

De bestreden weigeringsbeslissing vermeldt dat zij is genomen in toepassing van artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

In dit artikel wordt niet uitdrukkelijk bepaald aan wie de bevoegdheid toekomt inzake beslissingen met betrekking tot aanvragen van de *“andere familieleden”* van een burger van de Unie.

Evenwel dient te worden gewezen op artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

De bepalingen van Titel I, Hoofdstuk I van de Vreemdelingenwet over de in artikel 40bis bedoelde vreemdelingen voorzien in meerdere gevallen in een beslissingsbevoegdheid van *“de minister of zijn gemachtigde”*.

Bovendien bepaalt artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“§1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3. *De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.*”

Ook uit artikel 47/3, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat erin voorziet dat “*de minister of zijn gemachtigde*” bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie inzonderheid rekening houdt met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners (dit zijn andere familieleden in de zin van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet), blijkt dus dat de bevoegdheid voor het onderzoek van de aanvraag en dus logischerwijze ook voor het nemen van de beslissing inzake de aanvraag van andere familieleden van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, toekomt aan de “*minister of zijn gemachtigde*”.

Aldus wordt vastgesteld dat de wetgever de bevoegdheid voor het treffen van beslissingen inzake de aanvragen in toepassing van artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet heeft toevertrouwd aan de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Er rest nog de vraag of de betrokken ambtenaar, M.V., *in casu* als gemachtigde van de minister c.q. de staatssecretaris kon optreden. Dit is de vraag naar de formele machtiging van de beslissingsbevoegdheid door de ter zake bevoegde minister aan een ondergeschikte. Een dergelijke machtiging moet steeds formeel tot uiting worden gebracht in een delegatiebesluit, waarbij de betreffende minister een ambtenaar machtigt de beslissingen in de hoedanigheid van gemachtigde van de minister te nemen.

Het staat buiten betwisting dat de ambtenaar die de bestreden beslissing heeft genomen, mevrouw M.V., attaché is bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De delegaties van bevoegdheid aan een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn geregeld bij de artikelen 6 en 7 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit).

Artikel 6 van het delegatiebesluit, zoals van kracht op datum van de thans bestreden weigeringsbeslissing, luidt als volgt:

“§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : artikel 2, tweede lid; artikel 3, eerste lid, 7°, en tweede lid; artikel 7, tweede tot vijfde lid; artikel 8bis, §§ 1er en 4; artikel 9, eerste lid; artikel 9bis; artikel 9ter; artikel 10ter, § 2, tweede lid, eerste zin, en § 3; artikel 11, § 1, eerste lid, en § 2, eerste en vierde lid; artikel 12bis, § 2, vierde lid, eerste zin, § 3, eerste tot derde lid, § 4, eerste lid, en § 6, eerste lid; artikel 13, §§ 2bis tot 5; artikel 18, § 2; artikel 19, § 4; artikel 25, vierde lid; artikel 27; artikel 28; artikel 29, tweede lid; artikel 41ter; artikel 42, § 1, tweede lid, eerste zin; artikel 42bis, § 1, eerste zin; artikel 42ter, § 1, eerste en derde lid; artikel 42quater, § 1, eerste en derde lid; artikel 42quinquies, § 4; artikel 42septies; artikel 49, § 1, 6°, § 2, eerste lid, en § 3; artikel 49/2, § 4, eerste lid, en § 5; artikel 50, tweede lid; artikel 50bis, derde lid; artikel 51, derde lid; artikel 51/5, §§ 1 en 2, en § 3, tweede tot vierde lid; artikel 51/6, eerste lid; artikel 51/7, eerste en tweede lid; artikel 52/2, § 2, eerste lid, 3°; artikel 52/3, § 1, eerste lid, en § 2; artikel 53bis; artikel 54, § 1, eerste lid; artikel 57/30, § 1, eerste en vijfde lid, en § 2, eerste en tweede lid; artikel 57/33; artikel 57/34, §§ 1er en 5; artikel 57/35, § 1, eerste lid, § 2, eerste lid, §§ 3 en 4; artikel 57/36, § 2, eerste en tweede lid; artikel 61, § 2 en § 3, eerste lid; artikel 61/2, § 1, § 2, eerste en derde lid, en § 3; artikel 61/3, § 1, eerste lid, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 61/4, § 1, eerste lid en § 2; artikel 61/5; artikel 61/8; artikel 61/12, vijfde lid; artikel 61/13, § 3; artikel 61/17; artikel 61/20, eerste lid; artikel 61/22; artikel 61/23; artikel 61/27, § 1, eerste en tweede lid, § 2, eerste lid en § 5; artikel 61/30, § 1 en § 2; artikel 72, eerste en derde lid; artikel 74/4, § 4, eerste lid; artikel 74/5, § 1, § 3, eerste lid, en § 4, 2°; artikel 74/6, §§ 1, 1bis, en § 2, alinéa 1er; artikel 74/7; artikel 74/11, § 1, tweede lid.

§ 2. De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent.

In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die de managementfunctie -

1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt.”

Artikel 7 van het delegatiebesluit, zoals van kracht op datum van de thans bestreden weigeringsbeslissing, luidt als volgt:

“De in artikel 6 bedoelde personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn eveneens bevoegd om:

1° de verlenging van de machtiging tot verblijf te weigeren of om een einde te maken aan de toelating tot verblijf, met toepassing van artikel 13, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980;

2° een beslissing te nemen in verband met elke aanvraag voor een visum lang verblijf die ingediend wordt op basis van de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging.”

De bestreden weigeringsbeslissing werd, zoals hierboven uiteengezet, genomen in toepassing van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt dan ook vast dat noch de artikelen 6 en 7 van het delegatiebesluit, noch enige andere bepaling van dit besluit zoals het van toepassing was op het ogenblik van het treffen van de bestreden weigeringsbeslissing expliciet verwijst naar een bepaling van de Vreemdelingenwet of naar enige andere bepaling op grond waarvan kan worden besloten dat aan een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken de machtiging zou zijn verleend om beslissingen te nemen inzake aanvragen op grond van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient dan ook te concluderen dat de bestreden weigeringsbeslissing getroffen werd door een daartoe niet bevoegde ambtenaar.

In zoverre de verwerende partij meent dat artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) – dat voorziet dat, met uitzondering van artikel 45, de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van toepassing is op de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1 van dezelfde wet – en meent dat de bevoegdheid voor een attaché om een beslissing op grond van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet te nemen voortvloeit uit artikel 13 van het delegatiebesluit in samenhang met de artikelen 52, § 4, vijfde lid, en 58 van het Vreemdelingenbesluit, wijst de Raad evenwel andermaal op het arrest van de Raad van State van 27 maart 2014 met nr. 226.914, waarin wordt gesteld dat “[d]elegatie van bevoegdheid [...] precies [moet] zijn en ondubbelzinnig uit de tekst [moet] blijken”. Een ingewikkelde constructie inzake artikel 13 van het delegatiebesluit *juncto* artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit *juncto* artikel 58 van hetzelfde besluit *juncto* artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet opstellen om tot het besluit te komen dat een attaché wel degelijk de bevoegdheid heeft om de bestreden weigeringsbeslissing te treffen, kan bezwaarlijk voldoen aan de vereiste dat delegatie van bevoegdheid precies dient te zijn en ondubbelzinnig uit de tekst moet blijken.

Daarenboven dient ook te worden opgemerkt dat zowel artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet als artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit betrekking heeft op vreemdelingen ten aanzien van wie reeds werd vastgesteld dat zij familieleden van een burger van de Unie zijn. Dit blijkt niet alleen uit de tekst van deze artikelen zelf – waarin wordt gesteld dat deze handelen over “*de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 [van de wet]*” –, doch tevens uit de memorie van toelichting bij de wet waarbij artikel 47/2 in de Vreemdelingenwet wordt ingevoegd. In deze memorie wordt immers geduïd dat de leden van de familie van een burger van de Unie in de ruime zin pas onder het werkingsgebied vallen van de richtlijn 2004/38/EG zodra het recht op binnenkomst of verblijf hen is toegekend, dat vanaf dat ogenblik het geheel van de bepalingen van deze richtlijn op hen wordt toegepast en dat “*om die reden*” is voorgeschreven dat de bepalingen van Hoofdstuk I van Titel II van de Vreemdelingenwet op hen van toepassing zijn. *In casu* is het evenwel niet betwist dat de verzoekende partij is te beschouwen als zijnde een “*ander familielid*”, bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat niet blijkt dat de beslissing tot weigering van de aanvraag tot gezinshereniging werd genomen door de hiertoe bevoegde overheid. Er is dan ook grond om de bestreden weigeringsbeslissing te vernietigen (*cf.* RvS 30 november 2006, nr. 165.304; A. WIRTGEN, *Raad van*

State - afdeling administratie: Middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen, Brugge, die Keure, 2004, 67-92). Een onderzoek van de aangevoerde middelen is niet meer vereist.

Door slechts over te gaan tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, na te hebben vastgesteld dat verzoeker geen recht op verblijf kan doen gelden als zijnde een "*ander familielid*" van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en deze beslissingen ook in eenzelfde akte van kennisgeving op te nemen, geeft het bestuur door zijn eigen handelen aan dat maar kon worden overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten na te hebben vastgesteld dat verzoeker niet als een dergelijk "*ander familielid*" van een burger van de Unie is te beschouwen. Aldus vereist een goede rechtsbedeling dat het bevel om het grondgebied te verlaten mede uit het rechtsverkeer wordt gehaald door een nietigverklaring ervan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS